

teatre

Davant la jubilació
dirigida per
Krystian Lupa

LA GALERIA

música Pantaleó • llibres Lliçó d'alemany de Sigfried Lenz • gastronomia Moixama

Publicar un llibre de poesia de 500 pàgines, i que no és una antologia, és insòlit, i no sé si una temeritat. Quins riscos creu que assumeix fent-ho?

—En realitat l'únic risc és que jo tingui unes expectatives que després no es compleixin. Però crec que només hi tinc a guanyar. Haver escrit el llibre ha estat una experiència meravellosa. Jo faig servir la poesia per posar ordre en mi, per expressar-me i per treure fora coses que en el dia a dia no sé treure. Quan em poso a escriure és com si em posés en contacte amb mi mateixa, amb la Laia essencial. Escrivint prenc consciència del que penso i sento realment, com si el procés de viure s'assentés gràcies a la poesia. Per una banda és terapèutic i per l'altra és una manera d'eivar-me espiritualment.

—Entenc que aquí la màscara poètica coincideix amb la cara de l'autor.

—Sí, jo busco la meua sinceritat. Perquè és el que ara necessito. Jo ara he de ser sincera amb mi mateixa, no manipular-me i arribar al que realment hi ha en mi. Per això em poden sortir coses molt dures. "Quan et deia 't'estimo', / volia dir-te 'estima'm, si us plau, / perquè jo no sé estimar-me.' Per això tanta insistència." Per a mi escriure aquest poema és brutal. Perquè estic reconeixent-me coses de mi que no m'acaben d'agradar, coses que hi ha darrere la màscara. I és el màxim que puc fer, ara, perquè estic en un procés d'aprendre a viure essent la Laia, no essent la persona que crec que hauria de ser per agradar als altres. És com si estigués recuperant la Laia petita, la que es va perdre quan em vaig adaptar al que creia que havia de ser perquè els altres m'estimessin. Va haver-hi una sèrie d'aspectes de mi que vaig deixar de banda i que ara he recuperat. Gràcies a aquest llibre. Per això li estic molt agraïda.

—Tant Lluís Calvo, al pròleg, com vostè mateixa han dit que aquesta obra suposa un canvi respecte d'obres anteriors.

—La novetat és que m'he permès fer el que em dóna la gana. És com si fins ara no hagués pres possessió de la meua llibertat intrínseca, perquè és tal la manipulació que fas de tu mateix per agradar,

Laia Noguera

«Escriure poesia em posa en contacte amb mi mateixa»

Malgrat la seva joventut, Laia Noguera i Clofent (Calera, 1983) és l'autora d'una **abundant producció poètica**: *Fuga evasió* (2004), *Triomf* (2009) i *Caure* (2011) en són alguns dels títols destacats. Per ambició, però, cap obra anterior és comparable a ***Amor total*** (Tanit), un volumàs que funciona com un **cru autoretrat en vers**.

Entrevista de Pere Antoni Pons

Amor total

LAIA NOGUERA I CLOFENT

La Gardia poesia-Tanit

Santa Coloma de Gramenet, 2016

525 pàgines

tanta la repressió a què et sotmets, que ni tan sols quan escrivia em permetia fer el que em donava la gana. Si canvia la motivació o la qual escrius, també canvia el que escrius.

—Alguna altra novetat?

—Per primer cop hi ha ironia, aquí. També hi apareixen personatges estrambòtics, cosa que tampoc havia fet mai.

—Salta a la vista la varietat formal: **poemes llargs i breus, poemes aforístics, teatre en vers, variacions sobre un mateix tema, versos solts, comentaris polítics...**

—Ha sortit així. El que faig quan crec és estirar un fil, i les coses es manifesten. A mesura que apareixia el material, jo veia que formava part d'un mateix corpus. I, un cop ho he tingut tot, sí que hi he introduït elements per donar unitat al conjunt, per exemple les cites de les germanes Wachowski. M'encanta el seu cinema, sobretot *Matrix* i *Latles dels núvols*. El que tinc clar és que tots els poemes que hi ha aquí estan molt bé tots junts, dialogant els uns amb els altres. És un llibre de poesia amb molta varietat textual.

—Hi ha un contrast entre el com i el què. **Formalment els poemes són breus, lleugers, ràpids, però molts tenen un aire desesperançat, fart, pessimista.**

—Quan et permetes expressar-te en totes les teves facetes, t'adones que vius la vida de maneres molt diferents. Pots experimentar l'abandonament i la falta d'amor, i pensar que no hauries d'haver nascut, però en un altre moment pots sentir una gratitud total: quina sort estar viu, tenir aquesta persona al meu costat... És com escoltar una ràdio i anar passant per totes les freqüències: la de la desesperació, sí, però també la de l'amor. Viure és transitar pels diferents estats, i aquest llibre també és així, perquè és un compendi de la meua vida els últims anys.